

Gojaires del Roser

Sant Boi de Lluçanès

Ubicació

Comarca: Osona
Lloc/Adreça: Masies i nucli urbà. Sant Boi de Lluçanès

Coordenades:

Latitud: 42.05875
Longitud: 2.1517
UTM Est (X): 429810
UTM Nord (Y): 4656647

Classificació

Número de fitxa: 08201 - 145
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia: Costumari
Estil / època: Contemporani
Estat de conservació: Dolent
Notes de conservació: Aquest costum s'ha perdut.
Protecció: Inexistent
Accés: Sense accés
Ús actual: Sense ús
Titularitat: Pública
Autoria de la fitxa: Jordi Compte i Marta Homs
Data de registre de la fitxa: dt., 14/10/2008 - 02:00

Descripció

Els gojaires es nomenaven, cada any, entre els propietaris. N'hi havia dos de pagès i dos del poble, i normalment era gojaire el que aquell any es casava. Cada un d'ells podia portar l'acompanyament que volgués.

El dissabte de Pasqua, a les vuit del matí, després de l'al·leluia, es reunien. Es dividien en dos grups de quatre, i sobre cavall, anaven a verals diferents a cantar els goigs del Roser per les cases de pagès. A l'hora

de dinar es trobaven a la casa d'un gojaire de pagès i solien fer-hi un bon tiberi. Després de dinar se n'anaven a cantar pel poble. A aquells que no eren propietaris els cantaven els goigs a fora de casa seva, mentre que als propietaris pujaven a cantar-los a la casa, on menjaven galetes i ametlles i bevien moscatell i anís. A sopar anaven a casa d'un gojaire del poble.

Observacions:

La imatge ha estat extreta del llibre "Records de Sant Boi en sèpia".

Història

Aquesta tradició es va perdre a inicis dels anys 50 del segle XX.

Bibliografia

MONTAÑÀ, Daniel, PLANES, Josep Albert (2004). Història de Sant Boi de Lluçanès. Cossetània.
SELVA, Baldiri (2006). Records de Sant Boi en sèpia. Sant Boi de Lluçanès.

